

[Enggaard]

gion kan opvise, når kræfterne i fremtiden kan lægges sammen.

Det er en glæde at konstatere, at Nordisk Råd har taget denne opgave alvorligt. Det tyder på, at forbindelserne mellem rådet og de nævnte landes parlamentarikere kan udvikles på en frugtbar måde. I det ligger der også det fremtidsperspektiv, at det nordiske samarbejde vil kunne udvikles i et omfang, som kun er muligt inden for rammen af et omfattende og tæt europæisk samarbejde. Det er i øvrigt den erfaring, som vi har gjort tidligere f.eks. vedrørende frihandel mellem vore lande. Først gennem EFTA og senere, da EF-landene inklusive Danmark fik etableret aftaler med hvert af de øvrige nordiske lande, var den indbyrdes nordiske frihandel sikret på væsentlige områder.

Det må ikke betragtes som en falliterklæring for det nordiske områdes muligheder, men som en nøgtern konstatering af, at det dynamiske samarbejde i Europa har virket som en katalysator for de politisk vanskelige arbejdsfelter mellem de nordiske lande. Ikke mindst har vi set det mønster, hvor specielle interesser har gjort sig gældende, og med megen mening har debatten i Nordisk Råd været centreret om den fremtidige situation for det nordiske samarbejde under en forventet udvidelse af EF med Norge, Sverige og Finland.

Selv om det kunne virke, som om man her tager forskud på en situation, som endnu ikke er tilvejebragt, vil det alligevel være rigtigt, at såvel det gennem årene etablerede samarbejde som de kommende års samarbejde nu bliver vurderet ud fra det europæiske billede, som vi håber på. Det ville være beklageligt, dersom vi senere kunne konstatere en overlapning af opgaver, som udføres både i nordisk og i EF-regi.

Ikke mindst i lyset af den opprioritering, som er bebudet for det kulturelle område, må det spørgsmål melde sig, hvor der kan ske en aflastning af budgettet. Den nye ramme, som det nordiske samarbejde bør ses i, vil gøre det yderligere nødvendigt, at arbejdet lægges så rationelt til rette som muligt, så der økonomiseres med midlerne. Det er derfor overordentlig beklageligt, at den samlokalisering af Ministerrådssekretariatet og Præsidiasekretariatet, som har været foreslået og været undersøgt, er strandet – tilsyneladende på svensk modvilje. Trods de betydelige gevinster for arbejdet, som det ville medføre, er man tilsyneladende i en

situation, hvor jeg hørte ministeren sige, at det måtte vi tage til efterretning. Det er kedeligt, fordi det ikke alene ville betyde en besparelse, men det vigtigste ville måske være den positive virkning, der kunne være af det nære samvær i hverdagens arbejde, og som også kunne påvirke udviklingen i samarbejdet.

Men længere er vi altså ikke kommet. Jeg spørger ministeren, om regeringen virkelig vil tage det til efterretning, sådan som jeg hørte ham sige det. For statsministrene, som tog denne sag op, må det være en dårlig start på den mere centrale rolle, som regeringscheferne har taget på sig. Det beder jeg ministeren videregive til statsministeren.

Vedrørende det aktuelle budgetproblem må vi registrere, at der er svære tider for økonomien i vore lande, ikke mindst de lande, der har devalueret deres valuta. I Venstre har vi derfor den opfattelse, at også Nordisk Råd bør kunne indpasse sine aktiviteter i denne dagens virkelighed.

Om parlamentariskernes indflydelse på budgettet, både på størrelsen og prioriteringerne, har der været talt meget, og der siges stærke ord i den anledning, men virkeligheden er vel den, at et resultat bør komme til verden gennem en fornuftig dialog mellem ministerrådet og parlamentarikerne, ligesom en dialog mellem regering og delegation bør kunne bane vejen for den fornødne forståelse. Ønsker om indflydelse på rammens udvikling bør regeringerne kunne imødekomme. Jeg er her enig i det, der er sagt af de tidligere ordførere i denne debat. Nordisk Råd er jo ikke EF-Parlamentet, og det overstatslige element kender vi ikke i den verden, vi debatterer i dag.

Det vil i øvrigt være en god prøve på parlamentariskernes ønske om indflydelse på budgettet, hvis man inden for en given ramme kan prioritere opgaverne, og det bliver situationen i fremtiden, hvor det kulturelle område skal have en stærkere stilling. Da vil ikke alt kunne bevares med de bevillinger, som findes i dag. Synspunkter uden ansvar er jo en besværlig konstruktion, og derfor kan der komme meget fornuftigt ud af at lade parlamentarikerne give en prioritering inden for en given ramme.

Hvordan kan vi i øvrigt højne respekten for det nordiske samarbejde? Det bør jo være en bestræbelse for os alle – først og fremmest gennem arbejdet, ved at opnå resultater. Det inde-